

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

[Τοῦ WILLIAM HORNUNG]

Ἡ κἀννη τοῦ ρεβόλβερ, δὴν ἕνα παγωμένο δαχτυλίδι ἀκούμπησε στὸ μέτωπο τοῦ γέροντος

Ο ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

Ἡ γέρο Φίτς εἶχε περάσει τὰ ἑξήντα. Μ' ὄλον πού εἶχε πάρει τρεῖς γυναῖκες, ἐν τούτοις καμμιὰ δὲν τοῦ εἶχε ἀφήσει οὔτε ἀγόρι, οὔτε κορίτσι. Ἐἴταν ἕνας παράξενος γέρος, ἐγωῖστῆς καὶ ὑπουλοῦ· πού ὠστόσο ὡς ἀπολαμβάνει τῆς γενικῆς ἐκτιμῆσεως στὸ χωριό. Ἡ ὕβεια του καὶ ἡ δραστηριότης του εἶταν κάπως σπάνιες γιὰ τὴν ἡλικία του. Ἐπιμεν χωρὶς νὰ συγκρατῆται κι' ὁμοῦ ποτὲ δὲν τὸν εἶχαν δεῖ μεθυσμένο.

Ἐἴταν παραμονὴ τῆς Χριστουγέννων, οἱ καμπάνες ἐσήμαιναν τὴ λειτουργίαν τοῦ μεσονυκτίου.

Ἦστερα ἀπὸ τὸ δείπνο, ἀφοῦ ἡ γυναῖκα του ἔφυγε γιὰ τὴν ἐκκλησίαν, ὁ γέρο Φίτς πῆρε τὴν ἐφημερίδα κι' ἄρχισε νὰ διαβάζη. Τὴν εὑρίσκει ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφερόουσα σήμερα. Εἶχε δύο αὐτοκτονίες, μιὰ θανατικὴ ἐκτέλεση, μιὰ ληστεία κλπ... Μὰ ἔξαφνα ὁ γέρο Φίτς συνοφρυώθηκε ἐνῷ τὸ βλέμματὸ του ἔπεσαν με' ἀγωνίαν ἀπάνω σὲ μιὰ εἰδηση. Ἡ πλάτα του ἔπεσε ἀπ' τὸ στήμα του κ' ἔμεινε περὶτρομος με' τὴν ἐφημερίδα στὰ χέρια, ἡ ὁποία ἔγραφε τὰ ἑξῆς :

«Μετὰ τῆς πλέον ζωηρᾶς συγκινήσεως ἐγένωσθῃ χθὲς τὴν πρωτὴν εἰς τὸ Βέ-μουτ δι' ἡμερῶν κατὰδικῶν κατάρθωσαν νὰ διαφύγουν ἀπὸ τὰς φυλακὰς τοῦ Πόρτλανδ. Ἐἴναι προφανὲς ὅτι τὸ σχέδιον τῆς ἀποφύσεως εἶχε σχεδιασθῆ ἀπὸ ἡμερῶν ὑπὸ πολλῶν κατὰδικῶν, ἀλλὰ τρεῖς μόνον ἐξ αὐτῶν κατάρθωσαν νὰ δραπέτευσιν καὶ αὐτοὶ ὅμως ἐγένοντο ἀνιληπτοὶ ὑπὸ τῶν σκοπῶν οἱ ὅτιοι καὶ τοὺς διετάξαν νὰ σταθῶν. Ἐπειδὴ αὐτοὶ δὲν ὑπῆρχον, οἱ σκοποὶ ἐξέφυαν ἐναντίον τῶν ἐπανιληπτικῶν κρητοβολισμῶν. Μία τῶν βολῶν ἐφόνευσεν τὸν ἕνα τῶν δραστῶν καὶ ἕτερον ἐτραυματίσεν σοβαρῶς τὸν δευτέρον ὅστις εἰσέκειται ἤδη εἰς ἀπελευθερικὴν κατάστασιν. Ὁ τρίτος ὅμως, ὀνομαζόμενος Ἀντὸν Κατερμόλ, ἐξηκολούθησε νὰ φεύγῃ ὑπὸ τὰς σφαιρὰς καὶ κατάρθως νὰ τεθῆ ἐκτὸς βολῆς καὶ νὰ σωθῆ. Ἡ φρουρὰ τῶν κατὰδικῶν ἀρκετὰ, ἀλλὰ, λόγω τῆς ἐπικρατούσης πυκνῆς ὁμίχλης, ἔλασε τὰ ἴχνη του. Διετάρχισαν αἱ ἀστυνομικαὶ ἀρχαὶ τῆς περιφέρειας ὅπως τὸν κατὰδικῶν δραστηρίως, ἀλλὰ μεχρὶ τῆς στιγμῆς ταύτης, καδ' ἦν τιθέμεθα ὑπὸ τὰ πιστήρια, δὲν μὲς ἀνηγγέλθη ἡ σύλληψις του.

Ἐπενθυμιζόμενοι δι' ὁ Κατερμόλ εἶχε κατὰδικασθῆ πρό τινῶν ἐτῶν εἰς θάνατον κατηγορούμενος δι' εἰς δολοφονίαν τὸν ἐπιστάτην τοῦ λόρδου Γουλι-βόροου, ἀλλὰ κατ'ἄνῃ ἡ κοινὴ του μετνοστήριξις εἰς καταναγκαστικὰ ἔργα λόγω ἀμφιβολίας ἥτις ἐγεννήθη ἐπειδὴ ἡ ἀποδείξις ἐπὶ τοῦ φρονιμῶντος σφαιρῶν δὲν ἐφαιρόμεν εἰς τὸ πῆλον τοῦ Κατερμόλ. Ἐν τούτοις ὁ Κατερμόλ εἶναι ἐγκλη-ματίας ἀπὸ τοὺς ἐπικυνηθωδέστερους, ὡς βραβαιοὶ καὶ ἡ διοίκησις τοῦ Πόρ-τλανδ, καὶ ἐφ'ὅσον δὲν συλλαμβάνεται, θ' ἀποτέλῃ πραγματικῶν κινδύνων διὰ τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν.»

Ἀφοῦ διάβασε αὐτὲς τὶς λέξεις, ὁ Φίτς ἔμεινε κάμποσιν ὥρα κοιτώντας σὸν ἀποβλακωμένος. Ὁ Ἐρρίκος Κατερμόλ ἐλεύθερος ! Πρὸ πόσον ἡμερῶν ἦτο ἐλεύθερος ; Ἡ ἐφημερίδα εἶταν τοῦ Σαβ-βάτου κ' ἔγραφε χθὲς τὴν πρωτὴν. Δηλαδή ὁ Κατερμόλ εἶχε δρα-πετεύσει ἀπὸ τὴν Παρασκευὴν τὸ πρωῖ. Τρεῖς ἡμέρες τώρα περι-φέροτο ἐλεύθερος. Ἐν ἄλλο ὁμοῦς ζήτημα πρόβαλλε ἀμέσως κατὰ τὸ μυαλὸ τοῦ γέροντος : πῶς εἶταν ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τῆς φυλακῆς τοῦ Πόρτλανδ ὡς αὐτὴ ἐδῶ τῆς κἀμαρῆ του.

— Ὁ δῆσολος νὰ τὸν πᾶρῃ ! φωνάζει δυνατὰ. Γιατί νὰ μὴν τὸν κρεμάσουν τότε ; Ἀν ὄχι τίποτ' ἄλλο, θὰ εἶμιον τουλάχιστον ἦσχος ἀπὸ θαῦτον. Ἀν τὸν ξαναπᾶσαν τώρα καὶ τὸν κρεμοῦσαν στὴ στιγμῇ, θὰ εἶμιον πολὺ τυχερός, γιατί ἐφόσον ὁ Ἐρρίκος Κατερμόλ τριγυρίζῃ ἐλεύθερος, δὲν αἰσθάνομαι καθόλου ἦσχο τὸν

ἑαυτοῦ μου.

Ὁ γέρο Φίτς ἀνοῖξε μιὰ στιγμῇ τὴν πόρτα του. Τὸ χλωμὸ φεγγάρι ἐφεγγε ἀπάνω στὸ χιόνι, μὰ γύρω δὲν ἔβλεπε κανεὶς ψυχὴ ζῶσα καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ὁ γέρο Φίτς ἐννοίωσε τὴν ἀνάγκη ἐνὸς συντρόφου. Μο-νάχα ὁ παγωμένος ἀέρας ἔκανε νὰ φαίνωνται πρὸ κοντινῆς ἢ ψαλμωδῆς τοῦ χοροῦ στὴν ἐκκλησίαν. Αὐτὸ ἐνθάρρυνε κάπως τὸ γέρο Φίτς πού διπλοκλειδῶσε τὴν πόρταν του καὶ τῆς πέρας καὶ τοὺς δύο σῦρτες. Ἐἴταν ἀκόμα σκυμμένος πρὸς τὸν κάτω σῦρτη δταν τὸ μάτι του ἔπεσε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σκέλια του σ' ἕνα πόδι τὸ ὁποῖο φοροῦσε ἕνα κουρελιασμένο πανταλόνι καὶ μιὰ χονδρὴ κάλτσα μάλλινη πού ἄξαφνα στάθηκε ὀρθιον πίσω του. Καὶ σχεδὸν ἀμέσως παρουσιάστηκε καὶ τὸ ἄλλο πόδι. Αὐτὸ ἔ-γινε ἀθόρυβη γιὰτὶ αὐτὰ τὰ πόδια δὲ φοροῦσαν παπούτσια κ' ἔπερ-πατοῦσαν ἀνάλαφαρ σὸν τὴ γάτα. Οἱ κάλτσες εἶχαν αὐτὸ τὸ ἀξιοση-μειωτὸ ὅτι εἶχαν ῥίγες χοντρές ὀριζόντιες ὅπως οἱ κάλτσες τῶν φυ-λακισμῶν.

Τότε ὁ γέρο Φίτς κατάλαβε πῶς ὁ ἔχθρὸς του εἶταν ἐκεῖ κι' ἔ-νιωσε τὸν ἑαυτὸ του ἀνίκανο νὰ κίνη καὶ τὴν παραμικρὴ κίνηση. Περιέμνε μόνον με' μιὰ τρομερὴ ἀγωνία ἕνα μαχαίρι νὰ τὸ νοιώ-σῃ νὰ βυθίζεται στὴν πλάτη του κι' δταν, ἀντὶ αὐτοῦ, ἕνα χέρι τὸν χτύπησε σ' αὐτὸ τὸ μέρος νόμισε πῶς ἦρθε ἡ τελευταία του στιγμῇ. Πᾶρ' ὄλιγον νὰ λιποθυμήσῃ. Ὅταν συνῆλθε κάπως ἔσκιρσε κ' ἐ-κόνταξε μένοντας ὁμοῦ πάντοτε στὴν ἴδια κακομοιρικὴ στάση. Καὶ τότε δοκίμασε μιὰ νέα συγκίνηση. Αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος πού εἶδε προ-σὸ του, εἶταν ὁ Ἐρρίκος Κατερμόλ.

— Δὲν εἶνε δυνατὸ... Δὲν εἶσαι ὁ Ἐρρίκος Κατερμόλ; ἐτραυλίσει.

— Ὅχι, πράγματι, δὲν εἶμαι αὐτός· μὰ εἶμιον αὐτός· καὶ δέλω νὰ ξαναγίνω ! Πῆγαίνε με κοντὰ στὴ φωτιὰ γιὰ νὰ ζεσταθῶ. Θὰ ἔ-πρεπε νὰ φροντίσεις κάθε τόσο καὶ γιὰ τὴ μεγάλη σου σάλα, πού εἶνε κεῖ πίσω ! Εἶμαι ἰσιῆ ὥρα κεῖ μέσα καὶ ψύφησα ἀπὸ τὸ κρῖο !

Ὁ γέρο Φίτς τοαβήχηκε ἀπὸ τὴν τῆρτα. προχώρησε πρὸς τὸ τζάμι πειθῆνιος, μ' ἄξαφνα ὤρμησε γιὰ ν' ἀρπάξῃ τὸ τουφέκι του πού εἶταν κρεμασμένο ἐκεῖ. Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ τὸ φτάσῃ. Ἡ κἀννη ἐνὸς ρεβόλβερ, διευθυνομένη ἀπάνω του, τὸν ἔκανε νὰ ὀπισθο-χωρήσῃ τρέμοντας.

— Ἀ, καλῶςγε, τὸν εἶπε ὁ Κατερμόλ. Φαντάσθηκες πῶς θὰ ἐρχόμιον ἐδῶ ἄοπλος ; Κάθησε σ' αὐτὴ τὴν καρέκλα ἢ σοῦ τινάζω τὰ μυαλά.

Ὁ Φίτς ὑπάκουσε, τραυλίζοντας :

— Μὰ δὲ μπορῶ νὰ ἐξηγήσω, γιατί ἦρθες ἐδῶ. Ἄν ἦμιον στὴ θέσῃ σου θὰ προσπαθοῦσα νὰ διαφύγῃ οὐδὲν ἄλλο, παρὰ νὰ ξαναγυρίζα σ' ἕνα τόπο ὅπου ὅλοι με' ξέρονται τόσο καλά.

— Ἀλήθεια ! Λοιπόν, γέρο, τὸ ἔμαθες πῶς τὸ ἔσκασα ;

— Μόλις προὸ ὀλίγου τὸ διάβασα στὴν ἐφημερίδα.

— Ἀ ! ναί... ναί, καταλαβαίνω. Ἄρταξε τ' αὐτὸ μου μερικὰ λό-για ἀπὸ κείνα πού ἔλεγες μόνος σου, τὴν ὥρα πού περιέμνε τὴν κατάλληλη στιγμῇ γιὰ νὰ βγῶ ἀπ' αὐτὴ τὴν καταραμένη σάλα σου, ὅπου φυλιάζει κανένας. Λοιπὸν πρὸς τιμὴν μου ἔκλεινες τόσο καλά

την πόρτα, ε ; Κι όμως δεν ξέρεις από πού μπήκα μέσα.
 Ο κατάδικος κάθισε πάνω στο τραπέζι της κουζίνας και τα μάτια του καρφώθηκαν μ' επιμονή άπάνω στα μάτια του γέρου, που έτρεμε όλος στην καρέκλα του, και τόν έρώτησε :

- Και τώρα τó ξέρεις γιατί ήρθα εδώ ;
- Ο Φίτζ σάλεψε τη γλώσσα του άπάνω στα ξεραμένα του χείλη.
- Για να με σκοτώσης ! έτραύλισε με μιά φωνή οβρωμένη σάν άνθρωπος που ήξερε ότι πρόκειται να πεθάνη.
- Αυτό εξαρτάται από σένα, του άπάντησε ό κατάδικος, παίζοντας με τό πιστόλι του.
- Τι θέλεις να κάνω ;
- Νά όμολογήσης !
- Τι να όμολογήσω ; ρώτησε τρέμοντας ό Φίτζ.
- "Ότι έσύ ήσουν η αίτία να καταδικαστώ με την ψεύτικη κατάθεση σου, που έδωσες.

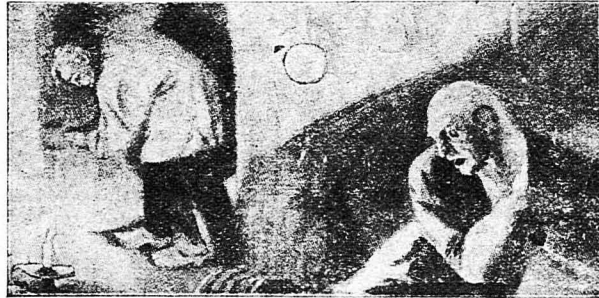
Τότε ό γέρος που κάμποσα λεπτά τώρα δεν τολμούσε να πάρη άναπνοή, έβγαλε ένα βαθύ στεναγμό και βγάζοντας από την τσέπη τó μαντήλι του σκούπισε τόν ιδρώτα που έτρεχε στο μέτωπό του.

Έν τω μεταξύ ό κατάδικος που είχε άνακαλίψη σ' ένα κομμάτι έιδη γραφικής, έφερε στο τραπέζι πέννα, μελάνι και χαρτί και τάβαλε κοντά στη μπουκίλια της ρακής και στην ταμπάκερα, που είχε μπροστά του ό γέρος.

- Βάλε καλά την καρέκλα σου για να γράψης, του έλεπε.
- Ο Φίτζ ύπάκουσε.
- Τώρα, πάρε αυτή την πέννα και γράφε ότι θά σου ύπαγορεύω, γιατί άλλωθως είσαι χαμένος.
- Ο Φίτζ βούτηξε την πέννα στη μελάνη. Είξερε ότι αυτά που θά έγραφε δεν θά είχαν καμιά σημασία για την δικαιοσύνη, επειδή θά ήταν γραμμένα ύπό τó κράτος του τρόμου. Αυτό τόν καθυσάωσε.

Ο Καττερμόλ άρχισε να ύπαγορεύη :

- "Ο ύπογεγραμμένος Σαμουήλ Φίτζ άποκαλείτω διά της παρούσης πράξεως, όρκιζόμενος εις τó όνομα τού Θεού, ότι έγω, ό Σαμουήλ Φίτζ, έπνευδομαρτύρησα, κατά την συνεδρίασιν τού Δικαστηρίου της Μπουίρ της 29 Νοεμβρίου 1912, εναντίον τού γειτόνός μου Έρρίκου Καττερμόλ. Είπε αλήθεια ότι είδα τόν Έρρίκον Καττερμόλ, καθώς και τόν Τζέιμς Σαβάζ, τόν έπιστάτην τού λόρδου Γουελμπορούθ, μέσα στο δάσος τού Γουελμπορούθ, τη νύκτα της 9 Σεπτεμβρίου τού ίδιου έτους. Είπε αλήθεια ότι είχα πάει εκεί για να αντανήσω τó Σαβάζ, όπως άκριβώς κατέθεσας κ' η γυναίκα του. Άλλά δεν είπα αλήθεια ότι, πριν αντανήσω τόν Σαβάζ και μιλήσω μαζί του, άκουσα έκπυροσκορήτην τρυφεροσύνη και αυτόν να φωνάζη : Τι μοι έκανες Καττερμόλ ! "Όλον αυτό τó σμείων της καταθέσεώς μου είπα ειλικρινώς δική μου. Η αλήθεια είναι...

Ο γέρος Φίτζ κατάλαβε πως ό έχθρός του είταν εκεί

Ο Καττερμόλ στάθηκε λίγο και έλεπε :

- Γράφεις ; Καλά ! Και τώρα προσοχή. Δέ φαντάζομαι να σου κακοφανή ότι θά σου ύπαγορεύω :
- "Η αλήθεια είναι ότι έγω, ό Σαμουήλ Φίτζ, έσκότωσα με τά ίδια μου τά χέρια τόν Τζέιμς Σαβάζ."
- Ο Φίτζ πέταξε την πέννα του.
- Είπε ψέμα ! φώναξε με πνιγμένη φωνή. Δεν τόν σκότωσα έγω ! Άρνούμαι να τó γράψω.

Ο κατάδικος τότε έπλησίασε προς αυτόν τó ρεβόλβερ του.

- Λοιπόν, τότε θά σ' άφήσω στόν τόπο εδώ όπως κάθισαι στη καρέκλα σου. Τό προτιμάς αυτό ;
- Ναι.
- Σου δίνω ένα λεπτό προθεσμία για να σκεφθής και με τó ίδιο σου τó ρολόι θά μετρήσης τά δευτερόλεπτα που περνούν.
- Έχοντας πάντα τó ρεβόλβερ του προς τó γέρο, άπλωσε τó άλλο του χέρι για να πάρη τó ρολόι από τó γελέκο του.
- Άφου τó πήρε τó έβαλε στο τραπέζι σ' ένα μέρος όπου μπορούσαν κ' οι δύο να τó βλέπουν και έλεπε :
- Η προθεσμία σου άρχίζει από αυτή τή στιγμή.
- Τό κεφάλι τού Φίτζ άρχισε να σαλεύη δεξιά κι' άριστερά. Τό ρολόι τού φαινότανε πως χτυπούσε δυνατά σάν έκκρημές.
- Δεκαπέντε δευτερόλεπτα, έλεπε ό Καττερμόλ.
- Τό μέτωπο τού γέρου είχε γίνει κάτασπρο σάν τó χιόνι που είταν έξω.
- Τριάντα δευτερόλεπτα.. Είμαστε στο μισό.ελεπε ό Καττερμόλ.
- Πέρασαν ακόμη πέντε, δέκα, δεκαπέντε, είκοσι δευτερόλεπτα τότε ό Φίτζ, ξαναπήρε την πέννα.
- Έξακολούθησε, έλεπε με μιά φωνή βαθειά, θά γράψω όλα τά ψέματά που θά μου πής· μα αυτό δέ θά σ' ώφελήση τίποτε, κανένας δέ θά πιστέψη αυτά εδώ.

Όσοό όμως ό ιδρώτας έτρεχε στο πρόσωπό του τόσο άφθονος ώστε μερικώς σταγόνες έπεσαν άπάνω στο χαρτί την ώρα που άρχισε να ξαναγράφη, καθ' ύπαγόρευσιν τού κατάδικου.

- "Η αλήθεια είναι ότι έγω, ό Σαμουήλ Φίτζ, έσκότωσα με τά ίδια μου μου τά χέρια τόν Τζέιμς Σαβάζ. Άργότερα, όταν θά προβώ σε πιο λεπτομερή όμολογία της πράξεώς μου θά εξηγήσω ποιοι λόγοι με άνάγκασαν

να τόν σκοτώσω. Όταν ό Σαβάζ έπρος χάρω άκουσα κάποιον να φωνάζη και να έρχεται τρέχοντας. Κρυφθήκα πίσω από ένα δένδρο και είδα τόν Καττερμόλ, τόν λαθροθήρα, να σκονιάφτη στο σώμα τού Σαβάζ και να πέφτη χάρω. Τό τουφέκι του τότε πήρε φωτιά κι' όταν προσπάθησε να σηκωθή είδα ότι δέ μπορούσε να τó καταφέρει γιατί είχε πάθει στραμπούληγμα στο πόδι του. Έμένα δέν με είδες. Έφωνα ούα-ούα και πήγα και διηγήθηκα την ψεύτικη ιστορία μου. Άμείως ή Άστυνομία πήγες κ' έπιασε τόν Καττερμόλ, την ώρα που προσπαθούσε να φύγη από τó δάσος σούφρωντας. Είχε αίμα στα χέρια και στα ρούχα του και τó τουφέκι του είταν άδειανό και μύριζε μπαρούτι. Έμαρτύρησα εναντίον του για να τόν έμποδίσω να μαρτυρήση εναντίον μου. Για όλα αυτά που όμολόγησα έδω όρκίζομε στα ισρώτερα που έχω ότι είπα ή καθαρή αλήθεια και τίποτα παραπάνω άπ' την αλήθεια...

Ο Καττερμόλ σταμάτησε. Ο Φίτζ τελείωσε τó γράψιμο. Μιά φορό άκόμα τά ματια τών δυό άντρών συναντήθηκαν, μα τά μάτια τού Φίτζ πήραν μιέ έκφραση περιεργείας.

- Πώς...πως τά έμαθες όλα αυτά ; ρώτησα χαμηλώνοντας τόν τόνο τής φωνής του και γέροντας τó σώμα του μπροστά.
- Αυτό είναι τά συμπεράσματα τών σκέψεών μου, άπάντησε ό άλλος.
- Ποτέ δέ θά πιστέψη κανείς σ' αυτό τó χαρτί όπως συντάχθηκε.
- Τό πιστεύεις; Περιμένε λίγο, γέρο μου, και δέν τελείωσα όκόμα. Π ρ ο δ ε σ τ ο δ ε ι ε ι η τ ω ν ά ν ω τ έ ρ ω... Με άκουσες ; "Ε, λοιπόν, γράφε.
- «Πρός άπόδειξη τών άνωτέρω θά εγερτε τó τουφέκι στο όποιο ταιριάζει ή σφαίρα τού φόνου...
- Και τώρα, του έλεπε ό Καττερμόλ, τελείωσε τή φράση μόνος σου.
- Πώς ; φώναξε ό Φίτζ.
- Υπόδειξε τó μέρος όπου είναι κρυμμένο αυτό τó τουφέκι... (Έσύ ξέρεις που είναι, έγω δέν ξέρω τίποτα...) Και ύστερα υπόγραψε !
- Κ' έγω δέν ξέρω...δέν ξέρω που είναι...

Τό ξέρεις !
 Τό πούλησα !
 Δεν θά τολμούσες να τó κάνης αυτό.Τό έχεις κρυμμένο κάπου, τó διαβάξω στο πρόσωπό σου. Γράψε πρώτα εδώ που τó έχεις κρυφή κ' ύστερα μου δείχνεις τó μέρος. Κι' αν μου λές ψέματα !
 Τό ρεβόλβερ άκουμπούσε πιά στόν χρόσφο του γέρου που είχε γείρει μπροστά με τά χέρια πεσμένα κι' άδολιγη.

Η πέννα του ύγραήκόμα, είχε πέσει από τά χέρια του και είχε κάνει μιά βούλια άπάνω στο χαρτί.

Ο Καττερμόλ άρπαξε τή μπουκίλα της ρακής, γέμισε ένα ποτήρι και τó έβραλε στη μύτη τού έχθρού του.

- Πιές αυτό, τόν διέταξε. Κι' ύστερα γράψε που είνε τó τουφέκι κ' ύπόγραψε. Μπορεί και να μη σε χρειασουν έξ αιτίας τής ηλικίας σου, μα έγω δέ θά γάσω τίποτε να σου φυτέψω δυό σφαίρες στο κεφάλι, αν τής ψέματα.

Ο Φίτζ κατάπιε μονορούφι τó πιστό και ξαναπήρε την πέννα. Τελείωσε σχεδόν τó γράψιμο τής θανατικής του καταδίκης, όταν ό κατάδικος, πηδώντας από τó τραπέζι κάτω, πήγε και σταθηκε στη μέση τής κάμαρης και τένωσε τ' αυτιά του για ν' άκούση. Ο Φίτζ τόν είδε και τένωσε κι'αυτός τ' αυτιά του. Άκουσε πρώτα ένα ψαλμό που έψελναν στην εκκλησία. Ο γέρος έκρινε από τó ρολόι που είταν άπάνω στο τραπέζι του ότι θά είταν ό τελευταίος κι' ότι σε λίγο ή γυναίκα του θά γυρίζε.

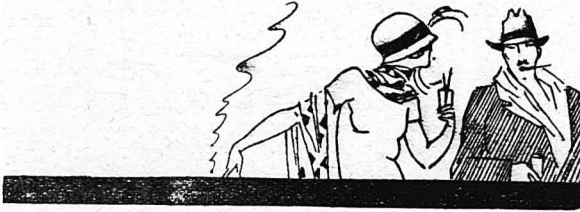
Μά δέν είταν αυτό όλο. Άκουσε ένα άλλο θόρυβο, πολύ πιο κοντινό, ένα ήχο φωνών, έξω από την πόρτα του σπιτιού του. Κάποιος την έσπρωχνε, μα ό Φίτζ ό ίδιος την είχε κλειδώσει. Άκουσε νέα ψιθυρίσματα κ' ύστερα δυό τρία δυνατά χτυπήματα στην πόρτα.

- Ποιός είν' εκεί ! φώναξε ό Φίτζ, τρέμοντας όλος από συγκίνηση και όρθωμένος σιγά σιγά...
- Η Άστυνομία ! Άνοιξε μας, γιατί άλλοιως σπάζομε την πόρτα. Ο Καττερμόλ κύτταξε την πόρτα, μα άβαστα γύρισε και είδε τó Φίτζ τή στιγμή που έρχιχεν την εξομολόγησή του στη φωτιά. Ο Καττερμόλ την άρπαξε πριν οι φλόγες την καταστρέψουν και με τó άλλο χέρι έδωσε μιά στον γέρο και τόν κάθισε στην καρέκλα του.
- Τέλειωσε, του έλεπε με φωνή που πνιγότανε, ή σου καίω τó κεφάλι. Πρέπει ένας από τους δυό μας να κρεμαστή. Λοιπόν, όμολόγησε, κατ' άπ' τó πάτωμα ποιάς κάμαρης έχεις κρυμμένο τó τουφέκι κ' άσε τους να χτυπούν. Η πόρτα είναι γερή κι' άντεχει. Λέγε, σε ποιά κάμαρη ;... "Α ! στη κρεβατοκάμαρή σου ! Καλά τώρα, υπόγραψε !

Ένας διαβολεμένος πάταγος άκούστηκε στην πόρτα. Η κλειδωνιά έσπασε από τά χτυπήματα. Έπειτα κι' ό ένας σύρτης. Μονάχα ό άλλος άντιστεκόταν άκόμα.

- Υπόγραψε ! ούύληαξε ό Καττερμόλ.
 Η κνήνη τού ρεβόλβερ, σάν ένα παγωμένο δαχτυλίδι, άκούμπησε στόν χρόσφο τού γέρου.

Ο Φίτζ έβραλε τ' όνομά του στο κάτω μέρος τού χαρτιού κ'

ΣΙΛΟΥΕΤΤΗΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Κ. Ο.

Ένας τύπος γοητευτικός. Πρόσωπον όβρλ που θυμίζει λεπτο-εργασμένη «Καμύ». Μία σιλουέττα δαιμονία, νευράδης, με σβελ-τέσσα έλλάφου. Μόλις έχει συμπληρώσει ένα μάτσο ελκιοι δροσερω-νάτων Μαίων και εινε ήδη πανδρεμένη. Ντύνεται άπλοδοστατα παρ' όλα ότι εις τό είδος της εύμορφιάς της συνδυάζεται περισσότερο τοναλέττα μάλλον πολυτέλης και κοκέτικη παρά άπλοδοστάτη δπως συνήθως θεάται ή νεαρά κυρία. Άποδείξεις της σαστής παρα-τηρήσασ; μας εινε ότι στις βραδυνές εμφανίσεις της με τουαλέττες έσοπερίδως εινε ώραιότερα, ίδίως τελευταίως με μία παριζιάνικη τουαλέττα ιδιόρρυθμη μάση σε φόρμα μπύσκακς γαρνιρισμένη με κήκκινο λιμπερτί εινε έκτάκτως θελκτικη. Έχει ένα κουκλίστικον άπαιρετείαμ του όποιου ή διαρρύθμιση θυμίζει κινηματογράφων. Τό φωνητικό της τέλειανον συναγωνίζεται με τό χορευτικό τό όποιον έπίσης εινε άξιοσημείωτον. Η Μονταίν

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΝΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΩΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η έν Αθήναις διαμονή του κ. Μπιντού συνετέλεσεν εις τό να δοθούν προς τιμήν του όρκετές δεξιώσεις—όσους και να έπιφέρουν μίαν εύεργετικην ποικιλίαν στην μονοτονίαν τών χορών.

— Έκ τών πλέον έκλεκτών συγκεντρώσεων παρά τφ κ. και τφ κ. Δ. Λοβέδου όπου έδόθη προσεπρις προς τιμήν του κ. Μπιντού. Η οικοδόσποινα ύπερ ποτε ώραία με τουαλέτταν μαύρην έδέχετο λίαν φιλοφρόνως τους κεκλημένους.

— Λίαν έπιτυχη; ή έσοπερίς—όσους, παρά τφ κ. Ε. Νεγροπόντη δοθείσα έπίσης πρην τιμήν του κ. Μπιντού. Αι αίδουσαι έξαιρε-τικά καλαίσθηται.

— Προχθές δεξίωσις παρά τφ κ. Βουρλούμη. Παρευρέθησαν ή κ. Μεσοηνήζη, ή κ. Έμπεριόκου, ή κ. και δις Διπλαράκου, ή δις Κα-νελλίδη, ή κ. Κυρμιχοπούλου κλπ.

— Τήν παρελθούσαν Παρασκευή παρά τφ κ. και τφ κ. Κ. Αθα-νασιόδη ε υλολογική έσοπερίς. Παρέστη ό κ. Μπιντού και φιλολο-γούσαι Αθηραιές μεταξύ τών όποιών ή κ. Ε. Νεγροπόντη, ή κ. Ναούμα ή κ. Φωτιόδη κλπ.

— Ζωρηότατον χορευτικόν όπόγευμα παρά τφ δι Αλ. Παπαδο-πούλου. Παρευρέθησαν πολλές νεαρές υπάκ-φικς μεταξύ τών όποιών αι δες Σακροράφου, Πορυσένη, Μεταξά.

— Τό Σάββατον χορευτική άπογευματική παρά τφ δα Μαρία Χατζινέστη.

— Τήν Δευτέραν τασί χορός παρά τφ κ. και τφ κ. Γουόβ.

— Κατά Τετάρτην δεξίωσις εις την Έταλικήν Πρεσβείαν. Τήν παρελθούσαν παρευρέθησαν αι κυρία και δεσποινίδες Α. Μιχαλα-κοπούλου, Γρυσάρη, Σ'αουζέ, Αδριτισάκη, Καμπάνη, Ναούμα κτλ.

— Τελευταίως παρατηρείται μεγαλειότερα έκλεκτικότης στις νυ-χτερινές συγκεντρώσεις του Καπρις. γνωστότερος κόσμος, πλέον έ πιμελημένον ντύσιμο και πολλές chic εμφανίσεις.

— Προχθές Πέμπτη διακρίναμεν την δα Μάνου με τουαλέτταν φικχυράντ ρώβ και βολάν από δαντέλλα άσημένια. Τήν δα Ε. Μαργαρίτη τουαλέττα λευκήν γαρνιρισμένη με δαντέλλα ρός—μώβ. Τήν κ. Ζωρίση τουαλέττα πράσινη κεντημένη όμοιόχρωμη και γούνα σενσιλλέ, διάδημα θαυμασίον από μαργαριτάκια.

— Μεταξύ τών ώραιών ώραιότερα ήτο μία νεωροτάτη Άγγλις με τουαλέττα από τζορζέτ κόνκινη και βολάν από χάνδρα κατακό-κινη. Μικρή τιρκλων στον ίδιο συνδυασμόν συμπληρώνει την πι-κάντικη αυτή τουαλέττα.

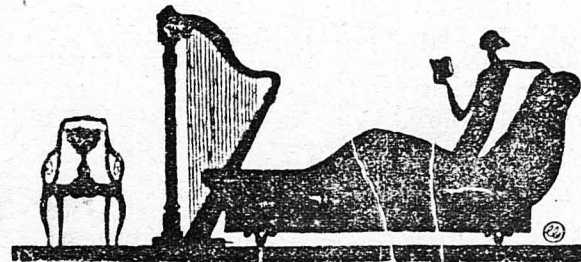
— Μία ώραιοτάτη εμφάνισις, της δος Αιλης Άντωνίου με τουα-λέττα έκτάκτως chic, και σε μία κοίτη δαιμονία, από σατέν μπανζόο ρός—χορράλλ'οσ.

— Από της πλέον εύχάριστες κοσμικές συγκεντρώσεις της παρελ-θούσης έβδομάδος ήτο ή δοθείσα χορευτική προσεπρις παρά τφ κ. και τφ κ. Κ. Βενιζέλου. Ένα θαυμασίον έσωτερικόν σπητιού που άποτελείτο από ένα γούλλ μεγαλοπορετές και αίδουσες διασκευα-σμένες με γούστο. Παντού άφθονα άνθη. Όλοι έχόρουσαν ύπό τους

έπεσε άμέσως με τά πούτρα, λιποθυμισμένο, άπάνω στο τραπέζι. Ό Καττερμέλ στύπωσε την έξομολόγησι, τή δίπλωσε με φρον-τίδα, προχώρησε ήσυχά προς την πόρτα, και μ' ένα χαμόγελο στο πρόσωπο, άνοιξε σ' έκείνους που τόν κτεδώνον.

Δέν είχε νό φορηθή πειά τέλοσε. Ήταν άσφως.

WILLIAM HORNUNG

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Τό Έλληνικόν Ωδειον έσημείωσε μίαν όκόμη έπιτυχίαν με την συνουλίαν της Κυριακής.

— Ένεφανίσθη ό διάσημος Δανός βιολίστας Χάνσεν, διπλωμα-τούχος του Ωδειου του Βερολίνου.

— Ό Χάνσεν έπαιξε με σπανίαν δεξιότηειαν και λεπτοτάτη δο-ξαριά τό Κονσέρτο του Γκλάζουνοφ.

— Κατόπιν τών παρατεταμένων έπευφημιών έξετέλεσε και την Ρεβερύ του Βιενιάφσκυ και μία φόρμα του Μπαχ, έκτός του προ-γραμματος.

— Κατόπιν ό κ. Ξκνθοπούλιδης, καθηγητής του Έλληνικού Ω-δειου ήκούθη εύχαρίστως εις την άπόδοσιν του Κονσέρτου εις μι του Δίστ.

— Η όργήστρα έπαιξεν έπίσης τά Έλληνικά μοτίβα του Γκλά-ζουνοφ.

— Είς την αίδουσαν και τά θεωρεία διακρίνοντο αι κ. και δες Μ. Νεγροπόντη, Σπανούδη, Τσουκαλά, Άργυροπούλου, Φακά, Πα-παδόσχο, Αθανασιάδη, Άργυροπούλου, Κανελλοπούλου, Σαΐθ, Θεοδοροπούλου, Τριανταφύλλου, Τούμπα, Άγγελοπούλου και άλλαι.

— Έδόθη ώσαύτως κατ' αυτός μουσική έσοπερίς εις του κ. Νε-γροπόντη. Έτραγουδήσεν ή δις Άνδρεάδου και έγινε μουσική ντέ σάμπο, με έκτελεστές τους κ. κ. Χάνσεν, Μητρόπουλον και Άντω-νόπουλον.

— Προσεχώ; άναχωρεί εις Παρίσιους ή κ. Καλφοπούλου διά να συμμετάσχι εις τά Κονσέρ—Κολόν ότου έκλήθη από τόν κ. Πιεργέ.

— Κατά τό τέλος του μηνός θα δοθή συνουλία με τά τελευταία έργα του Έλληνος συνθέτου κ. Ριάδη.

— Ό κ. Καλομοίρης έτοιμάζει την τελευταίαν σειράν τών Γάμ-βων του Παλαμά με έξαιρετικην έπνευσιν.

— Τό Έλληνικόν κοινόν θα άνοήση την διάσημον βιολοντελί-στριαν κ. Καπουσάκη, ή όποία εινε Ελληνίς την καταγωγήν, θεω-ρείται δε ως ή δευτέρα ερχομένη μετά τόν Καζάλες βιολοντελί-στρια της Σκωτίας.

— Προχθές; μουσική έσοπερίς εις της κ. Κατοίχη.

— Έπίσης εις της κ. Θεοδοροπούλου.

— Αρκετός κόσμος εις την συνουλίαν του Ωδειου την Δευτέραν. Έπαύθη από την όρχήστραν, ή θαυμασία συναφωνία του Σοϊμαν, ύπό την διεύθυνσιν του κ. Μπουτικώφ και τό Κονσέρτο διά βιολί τό Μπράμς από τόν κ. Σαΐτ.

— Μεταξύ τών κυρίων διεκρίνονμεν τας κυρίας και δδιδας Κουν-τουοτήν, Περγόλου, Μεταξά, Νεγροπόντη, Βελουδίου, Τούμπα, Διπλαράκου, Βελλανίτη, Δοσίου, Γεωργιάδη, Κατζηλαζάρου, Φράγ-κου, Μεσοηνήζη, Διαμαντοπούλου, κλπ. κλπ. Ο Μάρτιος

ήχους ζηρηοτάτης τζόζ—μπάντ, άλλη αίδουσα ήτο διατεθειμένη εις τους παίζοντας μπριτζ ή μαλόχ.

— Παρευρέθησαν ή κ. Ηλιόσγου, ή κ. Μπρανμπίλα, ή κ. Αθα-νασιόδη, ή κ. Δαλιέττου, ή κ. και δις Διπλαράκου, ή κ. Γ. Μακκά, ή κ. Παντελίδου, ή κ. Μανέττα, ή κ. Τριανταφυλλίδη, ή δις Κυ-ριακίδη χαριτωμένη και πάντοτε ή δος Α. Σακροράφου ώραιότερα πάρα ποτέ με τουαλέτταchas (raee). Η Μονταίν

ΔΙ ΚΣΜΙΚΑΙ ΕΘΝΟΙ

ΤΟ "ΚΑΠΡΙΣ",

Είς τό μοναδικόν κοσμικόν κέντρον της πρωτευούσης τό «Καπρις» με τας άσπίδοσχημους λυχίνας του και τά πολεϊοτά του, βασιλεύει πάντοτε ή εύθυμία και ό χορευτικός όργασμός. Τήν περιποιημένη έβ-δομάδα παρήλασαν εις αυτό ό γνωστότεροι χορευόσσαι Αθηναίαι, κυρία και δεσποινίδες, άψηφοίσαι κάθε φρονιδια και μέγισταν της ζωής.

Παρέστησαν λοιπόν και έχόρουσαν ή έδώντο τους χορευόντας ή κυρίες και δες Κ. Τσαλδάρη, Αμπατιέλου, Ταρσούλη, διακρινόμενη δια την φρεσκάδα της εύμορφιάς της και της ώραιές τουαλέττες της, έξ όν μία θαυμασία χρώματις; μπλε—νακέ, Σούτιου, Φιλαρέτου, Γκίζη, Μανουσάκη, πολύ εύμορφη, άφρόδερμο; θελκτικισάτη, Ροδίου Τσιμινίκη, Παπαδοπούλου, Νικητοπούλου, Όργιωνη, Καπιταίνη, Κυκαρίσση, Κουρούκλη, Μεταξά, Σακκή, Κωνοφάου, Τρικκλιώτη, Άντίπα, Λυμπεράκη, Όρλώφ, Φασανιέλη, Πολίτη, Σημαρά, Σάσχη Φωνά, Διάκου, Παπαγεωργίου, Τουρνάχη, Βασιλίου, Κωστοπούλου, Φωτιόδου, Οικονόμου, κλπ. Κύριοι, πλείστοι.

P. Φιλύρας.